

Двайсет и осма глава

На десетия ден от пристигането ни в Ранкодом беше празник и затова не отидохме в училището. Всички хора излязоха да се разходят из селото и да се срещнат с роднини, приятели и познати.

Жителите на Ранкодом имаха други празнични дни, затова те отидоха на работа както обикновено. Те работеха на различни места: някои работеха в голямата мелница извън Ранкодом, където се смилаха и изгаряха отпадъци, някои работеха в също такива големи сгради, намиращи се извън Ранкодом, в които се сковаваха самоходните талиги или различни сечива, а някои работеха на полето, където или обработваха земята с огромни самоходни талиги, или прибираха плодове и зеленчуци пак с такива самоходни талиги. Хората от Ранкодом управляваха самоходните талиги, в които имаше светещи плочи, даващи нареждания на различни сечива, вградени в самоходните талиги, и извършващи най-различни полезни действия. Много от нашите хора бяха отишли на полето край Ранкодом и гледаха захласнато как работят големите самоходни талиги и вградените в тях сечива.

Извън Ранкодом имаше и голямо стопанство, в което се отглеждаше добитъкът на жителите на Ранкодом. Техните животни бяха със странен външен вид, но също бяха тревопасни и даваха мляко. Когато опитах млякото, то на вкус беше много различно от това, което даваха нашите крави, овце и кози. Повече не го и опитах, защото езикът ми не беше привикнал и изпита неприятно усещане. Но когато някои жители от Ранкодом опитаха от нашето мляко, то много им хареса, и хората, които работеха в

стопанството, решиха да купят от нашия добитък, за да го отглеждат в своето стопанство.

Този ден се разходих до мястото, където щеше да се строи нашето ново село. Отидох до там пеша. С мен дойде и Винко Станс, за да си поговорим, докато вървим.

Докато отивахме към мястото на новото ни село, Винко Станс ми показваше различни забележителни места и неща, които не бях забелязал, когато преди няколко дена отидохме до там със самоходната талига, управлявана от Винко Станс. Край пътя имаше много високи и стари дървета с листа като на папрат. В клоните им пееха странните птици от Ранкодом, които видяхме и чухме още докато слизахме от планината на вратата на рая.

Винко Станс ми показа останките от много стари сгради, които били отпреди много столетия. Поисках да разгледам една такава сграда и Винко Станс се съгласи. Имаше едно отклонение от пътя, по който вървахме, и то ни отведе до останките от огромно здание, каквото не бях виждал през живота си. Тухлите, с които беше строено това здание, бяха също така огромни, колкото една наша къща. Попитах Винко Станс кой е строил тези здания, и той ми разказа следното:

- Преди много хилядолетия този свят бил населен от други същества, които построили тези здания. Техният ръст бил огромен, те били по-високи от дърветата край пътя, стъпката им можела да смачка едно село като Ранкодом. От тези същества са останали доста такива здания, които сега нашите учени проучват подробно. За огромния ръст на тези същества съдим по намерени техни кости. Каква е била причината за гибелта им, все още не сме разбрали.

- Казваш, че съществата са живели преди вас. А няма е възможно да е имало други същества преди вас? -

попитах го аз.

- Да – отговори ми Винко Станс. - Нашият народ е дошъл през вратата на рая.

- Как е възможно? - изненадах се аз. - Мислех, че вие сте направили вратата на рая.

- Вратата на рая е направена от много по-умни от нас хора – каза Винко Станс. - Те също са живели преди хилядолетия. Ние все още не можем да направим толкова сложно сечиво. То не само че е по-сложно от светещите плочи, но използва огромна сила от слънцето, за да свърже два свята, отдалечени един от друг на огромно разстояние, което човек е трудно да си представи.

- И от къде е дошъл вашият народ? -
полюбопитствах аз.

- Когато сме дошли – обясни ми Винко Станс – не сме имали писменост и никой не е записал историята ни от онова време. Разказват се само устни предания. Но когато нашите учени направиха прегледи на вашите хора, те с изненада установиха, че сме от един произход с вас. Това, че си приличаме външно, не е достатъчно, за да се каже, че сме с общ произход. След като взеха мостри от кръвта на много от вашите хора и ги сравниха с тези на жителите на Ранкодом, се оказа, че сме тръгнали от едно място. Кога е станало това и как, никой не знае твърдо. Древните предания разказват, че Бог спуснал вратата на рая от небето и ни пусал да минем през нея. Векове наред се е смятало, че живеем в рая. Докато не се появили страшните същества от двете сини кълба над Ранкодом. Първото нещо, което направиха тези същества, беше да разрушат вратата ни в Бог. Те започнаха да ни се присмиват на твърдата увереност, с която жителите на нашия свят твърдяха, че живеем в рая, че Бог ни е създал и че сме негови избраници. Страшните същества говореха, че те ни

били създали, че не живеем в рая, а в най-обикновен свят. Нашите учени обаче доказаха, че не са ни създали страшните същества. Нямаме нищо общо с тях. Но за това, че живеем в най-обикновен свят, страшните същества не са ни излъгали. Част от нещата, които страшните същества казват, са истина, но никой не знае кое е истина и кое не е. Те винаги говорят правдоподобно, убедително, и хората лесно им вярват, дори и да казват лъжи. Бях ти разказал за това как много от жителите на нашия свят им повярваха и сега става все по-трудно да устояваме вярата си в Бог.

В този момент стигнахме до стените на огромното здание. Неговите размери бяха такива, че ние с Винко Станс можеше да се сравним само с две мънички мравчици край голям дворец. Когато успяхме да се доберем до вътрешността на зданието, аз още повече се смях. Можахме да се катерим по някои разрушени от времето тухли, в които бяха издълбани стъпала и пътеки от много поколения хора, идващи тук, за да се възхищават от огромното здание. На половината височина на стената на първия етаж имах чувството, че се бях изкачил на планината. Когато успяхме да се изкачим до втория етаж и през един отвор погледнахме навън, видяхме равнината от височината на ниските части на планината. Ранкодом се виждаше в далечината. Тази гледка беше толкова удивителна, че много време стоях захласнат. Най-накрая Винко Станс ми напомни, че трябва да слизаме, защото бяхме тръгнали към мястото на нашето ново село.

Това огромно здание щеше да остане в паметта ми дълго, дори и да не бях написал нищо за него. Наистина, новият свят, в който дойдохме, ни изненада с толкова много различни и непознати неща, че години наред нямаше да можем да свикнем с тях.

Винко Станс, след като продължихме пътя си,

започна да ми разказва как ще устроим новото село, за да има винаги удобства за всички негови жители, а това означава винаги в селото да има вода и да може да се събира и използва силата на слънцето и вятъра, както се използваше в Ранкодом.

На следващия ден щяхме да се съберем в сградата, където работеше групата мъже и жени, които правеха чертежите на новите ни къщи и на цялото ни ново село. Вече всички онези, които дойдоха с мен и жупана в Ранкодом, можеха да си кажат мнението за новите си домове и да одобрят чертежите или да посочат уверено какви промени искат да се направят в новите им къщи.

С Винко Станс обиколихме мястото, където щеше да бъде новото ни село, и той ми показваше къде точно ще бъде всяка къща, всяка сграда с друго предназначение, улиците, площада, парка.

След пладне се върнахме в Ранкодом и аз бях изпълнен с радостно чувство преди деня на обсъждане на чертежите на новото ни село.

